

GORÉ SRCA

VJERSKI TJEDNIK

GOD. V.

ZAGREB, 15. Siječnja 1950.

BROJ 3

Učitelj prema svojoj rodbini

Naj je Spasitelj uzeo ljudsko tijelo i krv. Time je bio povezan rodbinskom vezom sa svima, s kojima je bila povezana i Njegova presveta Majka. U prvom redu tu dolazi sv. Josip. On je bio Njegov hranitelj i otac pred zakonom. Providnost je naime Božja dala Majci Božioj zaručnika, koji je jednako mislio kao i Ona. On je sam zavjetovao Bogu svoje djevičanstvo, pa je znao poštivati i štititi i djevičanstvo svoje presvete Zaručnice.

Za sv. Josipa sv. Pismo kaže, da je bio »pravedan« (Mt. 1, 19). A kad Sv. Pismo zove nekoga pravednim, onda to znači više nego li običnu sva-kidašnjost pravednosti. Onda to označuje uživljenu svetost. Isus je pak sasvim sigurno poštivao i častio ovu pravednost.

Sv. Josip je bio pred zakonom otac Isusov. I on je taka vršio svoju očinsku dužnost na osobiti način. Zato je bio i postavljen, da to čini. Brinu se za Isusa i spasio Ga od očite smrti za progona Herodova. On je naime podureo u tu svrhu »Djetetom Isusom dug-i-teški put u Egipt. On je radio za Njega, da Ga odhrani. On Ga je učio časni stolarski zanat. A Spasitelj Mu je sigurno obilno naplatio tu veliku ljubav svojom ljubavlju.

Imao je Spasitelj i druge rodake. O njima Evanđelisti ne govore baš nijepohvalje. Oni ih nazivaju, po židovskom načinu govorjenja, »braćom i sestrama Isusovima«. Bili su to bliski roditelji Isusu po Njegovoj pre-svetosti Majci. I kod nas se gde-kojim krajevima bliži rodaci nazivaju braćom. Može se sa sigurnošću kazati, da se Spasitelj nije baš hvalio sa svojim rodacima. U Nazaretu je jednom zgodom kazao: »Nije prorok bez časti osim u svom zavičaju i u kući svojoj« (Mt. 13, 57). A sv. Ivan je u svom Evanđeliju zabilježio: »Da-paće ni braća Njegova nisu vjerovala u Njega« (Iv. 7, 5). Samo je Isus izjavio i to: »Neprijatelji su čovjeku, domaći njegovici.

Uput sam spominjeno, da je Isus imao u svom apostolskom, datoru dva rođaka i to: Jakoba i Judu (Mt. 13, 55). Među pobožnim ženama bila je Isusova rođakinja Marija Kleofa, koja je po svoj prilici bila sestra Bl. Marije. Ona je bila udatu za Alefa.

Cini se, da su rodaci Isusovi pro-mjenili svoja mišljenja o Njemu po-slijje Njegova uskrsnuća. U Djelima Apostolskim naime čitamo ovo: »Svi su ovi (Apostoli) bili jednodušno postojani u molitvi sa ženama i s Marijom, majkom Isusovom i braćom Njegovom« (Dj. 1, 14).

Od Isusa se učimo, kako treba da bude naše vladanje prema našim

rodacima. Prije svega On je najne-đnije poštivao i ljubio svoju presvetu Majku. Sv. Pismo naročito to ističe u dva mjeseta: »I side s njima i dove u Nazaret. I bio im je poslušan« (Mt. 2, 51). On se brine za Nju i na samrtnom času. Predaje Je najmili-jem apostoli Ivanu, da se brine za Nju. Reče Joži a križa: »Ženo, evo Ti sinas. A Ivanu reče: »Evo ti Mater. I od onog časa uze Je učenik k sebi« (Iv. 19, 26-27).

No to nije sve. Isus se pobrinuo putem svoje Crkve, da kršćanski svijet posvećuje Mariji cijeli mjesec svibnja i listopad. Tolike svetkovine u crkvenoj godini. Tolika društva i kongrese Marijine. Toliko osjećaja ljubavi pokazuje Isus prema svojoj Majci. S pravom onda sv. Toma kaže: »Bećutnost i neosjećajnost nije ni-pošto odlika, nego većma moralni manjak... Milost ne gazi narav, nego je izdiže i oplomenjuje, no ta-ko, da sve, što je zamjisko, pa i napjumentite i najčišće naravne osjećaje treba da blagoslov ruka Božja i Spasiteljeva.«

Zato bi krivo mislio, tko bi držao, da kršćanska težnja za savršenstvom (askeza) zabranjuje ili podcjenjuje rodbinski ljubav. Pa ako bi našli i u životu kojeg sveca neku tvrdou prema rodbinskim osjećajima, to ne valja naslijedovati. To je, kako kaže sv. Augustin, više jedan manjak u načiniteljstvu i najčišće naravne osjećaje treba da blagoslov ruka Božja i Spasiteljeva.

Zato bi krivo mislio, tko bi držao, da kršćanska težnja za savršenstvom (askeza) zabranjuje ili podcjenjuje rodbinski ljubav. Pa ako bi našli i u životu kojeg sveca neku tvrdou prema rodbinskim osjećajima, to ne valja naslijedovati. To je, kako kaže sv. Augustin, više jedan manjak u načiniteljstvu i najčišće naravne osjećaje treba da blagoslov ruka Božja i Spasiteljeva.

Objavljen je kalendar najačalnih blagdana i događaja Svetog godine 1950. On glasi:

6. siječanj — Sv. Tri Kralja, Sveti-ni obredi u crkvi Sveti Andrej della Valle u svim obredima Katoličke Crkve.

22. siječanj — Beatifikacija Vinzenza Pallottina, osnivača udruženja Katoličkog apostolata. Dolazak brojnih ho-dofačnika iz Amerike i Njemačke, gdje je ovo udruženje najviše rašireno.

2. veljače — Svečano blagosvljivanje svjeća.

9. veljače — Godišnjica smrti Pape Pija XI. U slikeškoj kapeli svećena sv. Misa.

22. veljače — U crkvi sv. Sabine obred Križnog Puta.

12. ožujka — Godišnjica krunjenja Pape Pija XII. Proslava Papina dana u cijelom svijetu.

19. ožujka — Beatifikacija Elizabete Cerlioli.

Početna travnja — Obred Velikog Tjedna.

9. travnja — Uskrs. Sv. Misa u ba-zilici sv. Petra, a kada toga blagoslov Urbi et orbi.

23. travnja — Prva kanonizacija jed-nog novog sveca tij. svetice.

18. svibnja — Kanonizacija bl. La Capitanio i Vincenze Gerosse.

28. svibnja — Kanonizacija bl. Ivane de Valois, francuske kraljice.

5. lipnja — Otvorene nove crkve sv. Eugena, daca talijanskih katolika sv.

nazivati pogreškom, kao što se ni krepost ne može nazivati grijehom.«

Primer i uzor u rodbinskoj ljuba-vi neka nam je Isus. Stoga treba da bezgraničnu i požrtvovano roditeljsku ljubav vraćamo istinskom ljubavlju. Volja je Božja, da roditelje slušamo. Da im iskazujemo i činimo dobro i za život i poslije smrti. Isto tako treba da veza najiskrenije sklonosti obuhvaća sve članove porodice. Za-tim da veže iskreno prijateljstvo sve rođake. Onda, idući tim redom, da se protegne ljubav na sve sunarodnjake i končano na sve ljude, jer su svi djece jednoga nebeskoga Oca.

No svaka zemaljska ljubav treba da bude podređena ljubavi i volji Božjoj. Nauka je Božja: »Tko oca i majku više ljubi, nego li mene, nije mene vrijedan« (Mt. 10, 37). I opet: »Većma se moramo pokoravati Bogu nego li ljudima« (Dj. 5, 29).

Svetij je hladan, tako hladan! Bri-nimo se, da barem među četiri zida našega doma, pa makar bio i siro-mašan, kod našega stola, pa makar bio samo jedna daska ili stolac, vlast udobna topilina i da se širi prave na-potvorenje obiteljska ljubav. Vani u svijetu se prečesto nadviju tmasti oblači nestoge i mržnje. Zato nasto-mo, da u našem domu sjaji sunce medusobne ljubavi u polupunom sjaju. Da se naše kućno ognjište pretvori u raskošni raj, u jedno svetište, u novi Nizaret, pa tijatio naše duše i naša ramena bilo kakvi teret ovoga života!

Kalendar Svetе Godine

Ocu, Eugeniu Pacelli-ju.

8. lipnja — Svečana tijelovska pro-cesija na trgu sv. Petra; Procesija ovakve vrste održala se zadnji put 1933. g.

29. i 30. lipnja — Komemoracija sv. Petra i Pavla.

Marijina svetost

O svetosti Marijinoj pisali su mnogi sveti. Oči, Sv. Efrem ovako o njoj piše: »Sveti Gospodo, Majko Božja, ti jedi na čistu u tjeļu i duši, ti sve nadikri-lijuješ u čistoći djevičanstvu. Ti si je dina izabrana, kao obilavljale Švit milost Duga Svetoga, te stoga ti svetost i čistoću naduvišuješ sve Korove Andela.« Epifanije veli: »Ona je u svakom pogledu puna milosti.« Teodor od Antirka: »On, koji je prvi djevčen stvo-rio (Evru) čistu i bez mane.« Uzvi-sen o Marijinoj svetosti govori Rikard od sv. Viktora: »Ona nije bila samo sviljetla, nego je i sama širila svoju svjetlosti milosti. Po njoj ne je samo svjetlost sašla na zemlju, nego i duše u nebū blaženo gledaju Boga.«

I drugi sv. Oci na različite i mnogo-vrane načine slave i opisuju Marijinu svetost. Ona je njima sjediste božjan-čke milosti, bezdan milosti. Nju, ne-beški ru, resa sve milosti. Ona je Be-gejšnica, sva bez ljepe, sva nevinja, sva sveta, prečista, najljepša, presveta, naj-svetlje svetlje Duha Svetoga.

»Sva zemlja neka Ti se klanja, Bože, i neka pje-va Tebi, Višniji!«

Is Ulaza članak je sv. Mise.

Sredstva protiv neumjerenosti

Ništa nije teže, nego li u jelu i plu držati pravu mjeru. S jedne strane traje priroda svoje i želi da ima sve, što je nužno za održanje života i za oču-vanje zdravlja, a s druge strane i duh ima svojih prava. U briži za tijelo treba povući granicu onđe, gdje bi mogla da se uvuči sjetljost, i gdje bi duša mogla da trpi štetu. Sv. Augustin priznaje u svojim Isopijedima, da je u toj stvari imao da protiv sebe dan za danom bije bol. On kaže: »Ovdje se ne radi o jednoj manji, koja bi bila slična drugima, da joj se jednim udarcem može odrubiti glava.« Evo nekih naputaka, kako ćemo dřati na uždu okusnoj sjetljosti i kako ćemo ukloniti sva svakoj pretjeranosti uđari, zlatnou sredstvom.

Prvo sredstvo, koje su svaci primijenili za svladavanje okusnog sjetljila, bio je post. Time, što su se uzdržali od velikog dijela hrane, htjeli su da se osiguraju protiv neurednog popu-štanja, kod hrane. Različiti sluge Božji vladali su se u toj stvari tako strogo, da bi ih se moglo okriti s grijeha, kad ne bismo uzelj, da ih na tolku strogost nukala posebna milost Božja. Sv. Ivan Krstitelj priušio je Mrtvu hranu, i to same putinjske skakavce i divljih med. O sv. Petru tvrdi sv. Grigor Nazianski da je gotovo uvijek postao, a zadovoljavao se samo s malo postira. O sv. Mateju apostolu pripovijedi sv. Klement Aleksandrijski, da se hranio samo biljkom. Kod prvih kršćana post nije bio samo čist, nego i strog. Za posnati danu samo se jedanput na dan jelo. Kod tega obroka ne samo da nije bilo mesa, nego ni ribe ni vina ni ulja. Prema Izvještaju sv. Jeronima držali su redovnicu i putinjaci za nje-gova doba kao međušastu raskoš jesti topo jelo.

No da post, koga su sveti velikom revnošću provodili, bude doista djelotvoran i koristan, treba ga vrati opre-mi i umjerenju. I najbolji lijek može nerazbitornom upotrebljom prozročiti veću pogibelj, nego li sama bolest, koju treba lijечiti. S toga razloga ne smije post da se vrši u takvoj mjeri, da podkopa zdravje, pa da time put k svetostvu bude otešan. Ne smije da prijeđi molitvu, učenje i staleške dužnosti, ne smije da učini krepost i službu Božju dosadnom. Pa da svim tim zlima izbjegnemo, podvrgnimo se u tom predmetu, kao i u svim drugim tjelesnim mrtvjenjima, sudu razbitornog vodnog voda.

Druge sredstve da zauzdamo sjetljilo okusa je umjerenost u jelu i plu. Ovo sredstvo se preporuča svakomu bez iz-nimke, pa i onomu, koji radi starosti, slabosti i rada ne može postiti. Sla-vadavali li kod dnevnih obroka svoju sjet-linost u onih pet obroka, to će ti okre-piti tijela biti upravljena razumom i poprimiti čet karakter dobra i kreposna djele dostojna čovjeka.

S obzirom na vrijeme parntimo, što Kasijan kaže o redovnicima, da oni imaju stalno pravilo, da nijedan prije roka, odredena za obrok, nikada ne uzme što od jela ili pilu iz puke želje za hranom. Sto se tice nadujanje bolje i finije hrane, koja nerijetko više sko-di, nego koristi, treba je izbjegavati, pa izbrati jednostavna i obična hrana. Ovist li Izbor hrane ne od može volje, nego da volje drugoga, dobro je prinjeti kod jela Bogu žrtvici time da se kod obroka više uzme od običnih grube hrane, a manje od one, koja naravi više prija.

Sto se tiče količine hrane, piše sv. Jeronim u svom pismu Furili: »Umje-renost u hrani vrijedi više od trodnev-nog posta.«

NAGRADA ZA RAD

»Tko ne će da radi neka i ne jedes. Danas se to toliko ističe. I pravo je, što je u krištanstvu ističe. Pestavio ga se sv. Pavao. Poslanici Solunjski (II. Sol. 3,8). Potrgotovo to vrijedu u sase vrijeme, kada je sve u žarbi, u skretu i u radu da se usmjeri blagostanje čovjekovo i uljepta njegov vot na zemlji.

No, koga toga treba istaknuti ono, što i samu načelu ističe, a to je »ske je ţa radi«. To znaci, mogao bi, pa ne će, aške se ne radi ovdje o onima, koji su svoje sile i sposobnosti dali ljudskom društvu, kad su bili za to sposobni. A sada uživaju plodove svoga rada t. j. zaslužene naročinu. Za takođe se i države brini i priznaju im ti, one ona, što su izravnavali za dobrov. Uz zajednicu. Ne radi se neopeče ni o onima, koji su za rad nesposobni bilo uslijed starosti ili bolesti. Radi se o onima, koji mogu da rade.

Drugo je što treba razlikovati u ljudskom radu, a to je tjesnici i duševni rad. U svakom se dobro uređenom društvu cijeni jedan i drugi posao. Dapaće utjecaj vele, da tri sati naporna dnevnica rada vrijedi, koliko osam do deset sati tjelesnog rada. No da i dnevnici radnje znajuči tjelesni, jesni rati često se poglavljaju oni, koji su zato sposobni, da se okušaju i u tjesnici radu, pa makar i u laski plovini i na kraće vrijeme.

Dnevnici je rad putokaz tjelesnog rada. On stvara pregleđ, daje ideje, planove, načerte, prema kojima se ima izvoditi tjelesni rad ili je već izveden. On izmislja načine, na koje se upotrebjuju i izvodi tjelesni rad. Ljudske pade sile, kojima izvodi čovjek neki posao, jesu prema teme ili naravne, tjelesne ili su duševne, razumne, intelektualne. Ali povrh toga postaje vještačko-duševne sile, ili sile savsinih duhovnih priroda, kojima se izvedi savsini duhovni rad. I dok tjelesni i duševni rad idi samo za zemaljsku dobrov. ljudski, duhovni rad ide za prekrožnu dobrov. čovjeka.

Dnevnici je rad morsak ljudstvenog čovjekog djelovanja i rada. A duhovni je sreća duševnoga rada. On mu daje život, udruživanje (član) i smisao, jer ga daje preko pregrahom vrednost i značaju. On učijeva čovjeku i načeljanim časovima ljudskih napora i teškoča u životu, moli, uzduživo, raslaže, zadevoljstvo i sreću. On potiča na vlasti u pregrahom život, i na mišlji za sve, što je na tom svjetločaju. A time da je napernica u ljudskom društvu podstrelka i nemadnokodne temelje i napornice stupova za njegovo uređenje i sigurno postavljanje. Zato su već paganski mudraci govorili: »Onaj, koji nisti vjeru, nisti temelje ljudskoga društva.« (Plato, De rea X).

Nista nije ni ihješi da veće ni dragočijenije, nego li stoji mir i zadovoljstvo u ljudskom društvu. Ničim se pak to bolje ne postizava, nego li uduživanjem neuklonljivim i neizbrisivim zahtjevima ljudske duše. Ona naime teži za poznavanjem Božja, za ismirenjenjem s Njime, za molitvom Njemu, za primjerenjem srčne Njemu, i za oprijetomom grijeha. Tomu udevaljiti, to su sve težki poslovi, za koje se treba onaj, koji ih vrši, sklonjevanje spremiti i poslike velikim poznavanjem pripravljati: teškim ih doznavanjem napornima vrtići.

Ako samo jedan povor, kojeg netko drži na gribu ili na kojemu sastaku, ili kojem izvandrenom zgradom toljike troški žive govoriskove, koliko to treći priprava svetčenika za česte propovijedi i posuke u rasnim i mnogobrojnim zgradama. A svrha im je poznavanje nauke Božje, oblikovanje savjetnika, slavljenje mira i zadovoljstva u ljudskom zajednicu, smirujući i umutarnji mir duše, a nadu sve poduzeće češće da uspije, trpljivim svladavanjem teškoča zemaljskog života postignemo velu zemaljsku nagradu na drugom svjetlu.

K tomu pridevači za dnevnice radnike neprestani studi (preučavanje) suvremenih filozofija i crkvenih znanosti. Vršenje svećeničkih tečnih obveznosti: isgospodjivanje (smirivanje) savjetnika, opskrbljivanje i posjeti bolnici, dileženje drugih sefarenstima i t. d. Sve to da kada osobiti socijalni radj. Noj

ne vodi samo k Božu u prekogradsu život, nego je od neprocjenjive vrijednosti za zadovoljstvo u ljudskom društvu, te prema teme za njegovo čvrstvu i stalnost na ovoj zemlji.

Stoga ovaj teški i naporni duhovni rad treba znati i bitjeti čljenici i poštivali. Svaka je žrtva vrijedna nagrade. Pogretno su to vrijedne ove velike duhovne žrtve, od kojih imade koristiti i zemaljski i nebo; i ljudsko društvo i pregrahni život čovjekova. Zato taj rad treba da cijeni i nagraduje i ljudska zajednica i Crkva. Ovdje na osobični način vrijedi ono načelo Sv. Pjasma: »Jer je radnik radniku jeha svoga« (Mt. 10,19).

Sv. Pavao još opisnije o tom govori. Korinčanima ovakvo: »Jer je za nas napisalo: koji ore treba da u našoj ovi i vrši (posao), da će dobiti dio. Ako smo naši vama duhovna dobra stijali, je li to onda nešto veliko, ako mi vaša zemaljska sanjamo...« Ne znate li, da oni, koji vise svetu službu, od svetinja se hrane, i koji žrtveniku služe, sa žrtvenikom dijele? Tako je i Gospodin za povijedaju, od Evangelija Števe (I Krc. 9,10-14).

Dakle onaj, koji radi bilo za zemaljsko dobro ljudskoga društva, bilo za svetinsku dobro njegovih članova, radnik je, a ne ličenja, te je pridružen i Božnjem pravu zastupniku priznane i nagrade za ovaj svoj rad.

Dakle onaj, koji radi bilo za zemaljsko dobro ljudskoga društva, bilo za svetinsku dobro njegovih članova, radnik je, a ne ličenja, te je pridružen i Božnjem pravu zastupniku priznane i nagrade za ovaj svoj rad.

Marija izvor milosti

Marija je sudjelovala kod Isusove žrtve na krizlu. Ovo je sudjelovanje osobite vrste. Tako Marija sudjeluje i u dječjenju milosti. Marija je posrednica između nas i Krista. On nam dječi svoje milosti samo preko Marije. Sv. Efrem u tom ovo piše: »Moja Gospoda, presveta Majko Božja, ponuđeni, neispričivo more božanski i neopisivih moli i darova, ti dječijeljčici svih darova...« Pa tebi, o Bezgrešnoj, došli su, dolaze i doči će svaka čast, slava i svetost počevši od prvoga Adama do svjetskog svetišta apostolskog prorocstva, pravodjeneči i poniznajućem, »Sv. Crik Aleksandrijski ovakvo veliču Mariju, Izvor milosti: »Tvoji su darovi bez broja, jer se nitko neće spasiti, ako ne po tebi, o Presveti Nitko se ne će oslobiti od zla nego Tebi, Bezgrešnoj. Nitko se dobiti milost, ako ne po Tebi, o Prečisti. Nitko ne će osjetiti muke, ako ne po Tebi o Najsjajniji!« Sv. Bernard pape o Njezinoj zagovoru: »Bog je postavio u Nju punira svoga dobrata, te od Nje dolazi, ako dobjemo mu koju mlijest: mojki spos. Odstrani ovo sunce, koje rasvijetljuje svijet, gdje je onda dan? Ukloni Mariju, zvijezdu mora, eto u gaste tame i scene smrti.«

PODLISTAK

Okreni ladi

Nad Oceanom bljesni bura. Vjetar prevrće ogromne valove, koji se dižu put nebesa i prije, da će smršuti sve, što im đede na put. Čini se da nema povratka onome, kome se mudi usred ovoga vrtloga podvijajući prirode.

Daleko na pustinji se se borbe: ljudi i laveli. More je zapriječuje sa svim strana, preljeva se preko palube, želi ljudskih žrtava, želi je potopiti. Sumnjava, da će ovi ovi mornari ugledati još svoje drage, da će njihova noć stupiti na rodnu zemlju. Pogledaj bolje! Vidii! Il kopetana, tog smjelog morskog vuka, kako ponosno stoji kroz kormil, Njegov pogled prikosi razbijajući vodi! On dobro zna, da je Ona već preuzela njegove pomoći, da Ona nikada niko ne ostavlja. Zato je njegov pogled tako čvrst, njegova ruka tako sigurna, na nju mu se održavao, grozivom, mir. On vjeruje, da će Ona pritići u pomoći i sadar da će spasiti njega i njegove mornare.

A momari? Ta oni krvni sinovi naših občina, potomci smrtnih Uskokova, zar

Zemaljski raj

Kad čovjek čuje riječ raj, obuzima ga čuvačvo radosti i čuvačvo sjetje, falasti, jer mu riječ raj doziva u pamet sve one prednosti i drži, što su ih prvi ljudi imali u zemaljskom raju. Čuvačvo sjetje i žalost, jer se čovjek odmah smršti, da je raja zemaljskoga nestalo.

Da je raj na zemlji postojao, to je dokazana i nepobilna činjenica. Objavljeno je opisuje ovako: »A Gospod Bog nasadi od početka raja od raskošja, pa namjesti u njegovu krušku, kojega biješte stvorio. I izvede Gospod Bog iz zemlje svakog drvo ljepeza za gledanje i ugodno za jelo i drvi života uared raja i drvo od znanja dobra i zla. I uzevi Gospod Bog čovjeku namjesti ga u raj od raskošja, da ga radi i čuvaju (I. Moj. 2, 8-9 i 15).

Raj je bio lijepo uređen i obilno rođan vrt sa svime, što je trebalo čovjeku za udoban život. Gdje se nalazio raja zemaljski, sveti Oci nisu na čelu. Mnogi drže, da se nalazio između Eufrata i Tigresa u Aziji. Mislijuši su da je raja prepođe prigodom općega potopa.

Prije je čovjek bio postavljivan u raj, da ga »obradio i duva«. Nije to bio naporan rad, koji bi iziskivao žujevanje na rukama i znoj na licu, nego lagani i ugodan rad, dragu zanimanje. U riju nije bilo ni žalosti ni boli, ni vremenskih neprilika, ni svega onoga, što čini naš danasni život mučnim i gospodkim. Svi ovi dosta su kusnje kao kaznja za grehe.

Ured raja je bio raslo drvo života. Zvalo se tako, jer je svojim plodom podavala čovječjemu tijelu posebnu snagu i besmrtnost. Adam je u raju uzdržavanje svoga života sluzio hranom, koju je mogao birati. Nu hrana nije dosta da se život traivo snučava. U riju nije bilo tjelesnih bolti ni izvanjskih neprilika, koje bi silom umislivale život. Međutim ni to nije dosta,

da tijelo bude besmrtno, jer i u najboljem vremenskom okolinostima tijelo ipak stari i slab. Protiv starčeve slatosti i nemoci potbrinuo se Bog time, što je zasadio drvo života, kojega su plodovi imali moć prepladavati i osvježavati ljudski život, te tako uklanjati smrt. Povrh svih spomenutih povoljnih okolinosti, k besmrtnosti je puno deparnosila u raju i posvećena milost, u kojoj se nalazio prvi čovjek. Po posvećenoj milosti je prvi čovjek živio izvjetno sličnim Božnjem životu, pa je ovaj zemaljski dobestni život imao svoj odraz i na tijelu tako, da je i tijelo besmrtno. Da je tonu ustinstvu tako, vidi se najbolje odatle, što je prvi čovjek nakon grilje izgubio s povoljnom milosu ujedno i besmrtnost tijela na zemlji.

U raju se nalazio i drvo od znanja i zla. To se drvo zvalo tako za to, što se na njemu imalo pokazati, hećo li se čovjek odustati od dobre ili od zla. Na tom je drvetu čovjek upotražio, vidi se, da se nalazio između Eufrata i Tigresa u Aziji. Mislijuši su da je raja prepođe prigodom općega potopa.

Adam je u raju dobio zapovijed: da se svakoga drveta u raju jedi, ali s drvetu od znanja dobra i zla ne jedi; jer u koji god dan održek se nješta, smrštu ćeš umrjeti. (I. Mjs. 2, 10-17). Posvećenoj milosti i monarhovom darovima primio je Adam od Boga kao glavu i predstavnik cijelog ljudskoga rođenja. Dakle ne samo za sebe, nego i za sve potomstvo, pod jednim jedinim uvjetom: da ne ješ drveta znanja dobra i zla. To mu je pak Bog zapovjedio zato da Adam vidi da imade Gospodara nad sobom, kemu je dužan izazvati čas i poštovanje.

Stvaranjem raja pokazao je Bog čovjeku nedoučku dobrobiti i ljubav.

Bog privati čovjeka i na konj padi. Ljubav Božja privati čovjeka kroz sva vremena pa i onda, kada ga kura, svjetova u nejaku Djetešću, koju je Mojka donijela u hram; u hramu su stari zakonodavci i svećenici začudeno riješili Riječi modrosti malenoga Djetešća, Isusa. Čudo je Isusovo rođenje, čudo sa Njegova dijela milosrđa i ljubavi; čudo, koje potvrđuje Isusovo Božanstvo i Njegovu neograničenu i besmrtnu vlast nad svjetovima. Samo Gospod života mogao je donijeti spasenje grijehnicima, slijepicima, vidjelo vješnje. Onaj, čije je nebo i zemlja, nasego je ostaviti našak, kojega nije vječni krov nisu izmjenili, niti će ikada izmijeniti i nadvišiti. U Komi Galilejskoj poklonio se Isusovoj moći Uudu, koji se nađe u vječnoj kuci, gdje se dogode čudo, a sada se klanjuju Isusu nebrojena ljudska poklonja svjetu.

svu u bijelem. Ona mu prezbrije sano dvije riječi i Njihov lik nestane. Kapan je neglo prene. U uslima su još uvijek odvajzane Njezino riječi: »Okreni ladi,« da je bi poznato preopstek propast okrenuti ladirot vjetru. Ali neko neodoljiva sila ga je vukla prema kormili. Pred njim ješ jednom zastane rezin šljajfici: razum mu se pretvrio, ali ruka sama ohvatiti kormilo i ladi se okreće...

Medju mornarima prostruji šapot začudjenja i negodovanja. Bogodjaju se medju sobom, a zatim se sva oči upri u kapetana. Na svim ustima je stajalo jedno pitanje: »Je li poludio?«

U taj tren utrulačnosti broda, dočeli jedan mornar, a na njegovu se lice zrcaličala radoš. Usklikao: »Voda je prestatna prodrijeti!«

Sto se je dogodilo? Uslijed neglog okreljaja jedan od kamenja, koja je silazio ka balast, pao je na otvor i potpuno ga zatvorio.

Lada je sretno prisjepala u luku. Prvi korak mornara, na rođenof grudi bio je Trsatčki Kraljevi, da boj uz svoja srca prikuha i kamen, pomnožen kojega je ona spasio.

II. nedjelja po Bogojavljenju

15. I. 1950.

Sv. Misa počinje svake: Sva zemlja neka Ti se klanja, Bože, i neka pjeva Tebi, neka pjeva psalme Tvojemu imenu, Vršnici! Pokloniti Bogu sva žemlja, neka pjevate psalme imenu Njegovu, dajte Mu hvalu sa slavom.

U **Pustolot** (dat. 12.6.-16.) uđi sv. Pavao kršćane, kako da upotrebljavaju darove Duha Svetoga i vladaju se medu sobom. »Brato, imamo različite darove prema milosti, koja nam je dana! Ako koji ima prorostvo, neka budu po mjeri vjere, ako službu, neka služi, ako je koji učitelj, neka uči, ako opominje, neka opominje. Koji daje, neka daje iskreno, koji upravlja, neka to čini s veseljem. Ljubav neka bude nehinjena. Mritte zlo, držite se dobra. Ljubite jedan drugoga bratskom ljubavlju, pretjeće jedan drugoga sa štovanjem, u sferi ne budite ljeni, u molitvi postojani. Svetimi pomaze u potreba, budite gospodljivi, blagoslovavajte one, koji vas proguone, blagoslovavajte, a nemete proklinjajte. Radujte se s onima, koji se raduju, a plăćite s onima koji plakaju. Jednako mislite deštu sobom. Ne težite za vlegkim stvarima, nego se zadovoljite neznačinama.«

Sv. **Evanđelje** (Iv. 21.-11) govorí o svadbi u Kani Galilejskoj. »U onu vri-

je je bila svadba u Kani Galilejskoj i bilo je ondje Isusova mješa. A bio je pozvan na svadbu i Isus i njegovi učenici. Kad je nestalo vina, rete Isusu njegova majka: Nemaju vina! A Isus joj reče: Sto je meni i tebi, zero? Jos nije došao moj daš. Njegova majka reče slugama: ucinite stogod vam rekne! A stajale je ondje šest kamennih sudova za vodu, koji su bili postavljeni za židovsko čišćenje i svaki je hvatao po dvije ili tri mjeru. Isus im reče: Nepunite sudove vodom! I napuniše ih do vrha. Nato im reče Isus: Sada zahvatite i nosite nadstojniku stola! I odnijeli su. A kad nadstojniku stola okusi vino, koje je postalno od vode, jer nije znao otkuda je, a sluge, koji su zagrabilu vodu, znali su, nadstojnik stola pozove mladoženca i reče mu: Svaki čovjek iznosi najprije dobrovinu, a kad se ponapli, onda slabije, a tij si čuvao dobro vino sve do sada. Ovaj početak čudesu imali Isus i Kani Galilejski, i objavio svoju slavu, i Kani Galilejski, učenici povjerovali u njega.«

Pouka. I mi vjerujemo u Isusa kao Boga, jer je činio odg. ovoga čuda još mnogo različitih čudes, koja nije mogao niti moći učiniti bez njegove. nego samo Bog. A načinje čudo čini. On i danas u sv. Misi, gdje pretvara vino u svoju pravoslavu Krv, a kruh u svoje presveto Tijelo, i ostavlja u prevestom olatarskom Sakramentu ljudima za duhovnu hrancu i pilo. Zahvalimo Isusu na takoj dobroti i obesjima, da čemo se često i dostojno prisjećavati.

Za svaki dan

Sutnja je majka velikih misti. Znamo to iz iskustva, jer kad god želimo izvršiti neko djelo, koje bi moralno bilo zamisljeno, ili, kad god se određujemo za nešto uživljeno, mi nastojimo biti sami. Sve naša tjeera u samootičenju, obično u prirodi. Osamjeli, prepustili sami sebi, osjećamo bolje, čujemo bolje one unutarnje glasove, koji nas upućuju na najbolji put.

Sutnja je rodila velike zamise i pokazala put, kako se te zamise mogu izvesti.

Mnogi redovi osobito njeguju šutnju. Sutnja je izvor mire, duhovnoga mla-

ra. Sutnja znači i svladavanje svojih nezrelih mali, ali sutnja ne znači po-puštanje. Ona je vrlo često najlađi ot-

Sutnja je poticaj na dobra djela. Ona je posebni oblik žrtve. Ona je prava ljestvica ponolnosti.

Sutnja je temelj duhovnih vježbi. Na njoj poliva naše izgradnjevanje, svjesno izgradnjave našeg boljeg duhovnog života.

Naš narod davno je zapazio: Govor je srebro, a sutnja je zlato!

Ocjena je očita.

Sutjeti se može naučiti. Sutjeti može naučiti djecu i to zato, da ne bi prekošao svojim roditeljima i svojim učiteljima. Ako budu sutjeti, ona će vi-

će razmišljati, a te će uveriti utjecati na kršćanstvo. Zato je naložilo, da sv. kršćani moraju žrtvovati poganskim bogovima. Zbog toga su mnogi kršćani pobegli u pustinje. Među njima je bio i sv. Pavao. Njegov je životopis napisao sv. Jeronim.

Sv. Pavao se rodio g. 229. u Tebama u Egiptu. U svojoj 20 godini povukao se u pustinju u peku pecinu. Nedaleko pod palmom bio je izvor vode. Tu je Pavao živio u pokori i u razmatranju sv. ostajavaju vjere.

U to je doba sv. Anton, otac samostanske života, okupio oko sebe mnogo samostana. U dubokoj starosti savjetuju ga je napast, da je on najstariji i najstariji pustinjak. Bilo mu je objavljeno, da ima jedan pustinjak, starji i bolji od njega. Odmah je pošao da ga potraži. Treći dan našao je sv. Pavao. Pozdravili su se po svojim imenima. Dok su razgovarali, doletio je gavran i demio cijeli kruh. Sv. Pa- vao reče sv. Antonu: »O kako je dobrar Gospodin! Već 60 godina donosio mi je gavran svaki dan polovicu kruha, a sada, kada si ti došao, denio je cijeli kruh. Zahvalimo našem dobrum Učitelju, što se dostoji brinuti se za nas.«

Ujutro je sv. Pavao rekao, da je došao čas njegove smrti. Zato je zamolio sv. Antonu, da doneše plăst, koji je sv. Antonu posao sv. Atanazije, i da ga u njemu ukopa. Sv. Anton je za- studio, kako sv. Pavao znade za ovaj

plăst. On je to smatralo znakom, da sv. Pavao želi umrijeti u zajednici sa sv. Anastazijem, prvozorezom za Kristovo Božanstvo, i da je svoj pokornički život žrtvovao za borce protiv arianske kriveverije.

Učenici su bili zabrinuti za sv. Antuna. Odgovorio im je: »Vidio sam sv. Ilju i sv. Ivana u pustinji. Uzeo je Atanazije plăst i odmih etišao. Već je Atanazije ugledao dušu sv. Pavla, kako se uzdiže u nebo, praćena andellom. Kad je došao do čelje sv. Pavla, oponzirao ga, kako kleći s rukama ispruženim prema mrezi. Mislio je, da sv. Pavao molji pa je klekuo u njega. Brzo je opazio, da je sv. Pavao mrtav. Plaću- ću ga je zagradio i zahvalio Onomu, kojemu je sve živ.

Sv. Anton je obukao sv. Pavila u Atanazije plăst i izmolio molićte za mrtve. U to su dotrađala dva lava ravnine do Šećeve tijela, legli uza njih, miljevali svojim repovima i rikali da zlosti. Zatim su počeli kopati za njih grob. Kad su to svršili, legli su pred sv. Antonu. On ih je blagoslovio i stputio.

Sv. Anton je ukopao sv. Pavila. Uzeo je njegove haljine, kojih je on načinio od palmina listi. Oblačio ju je same na Uskru i na Duhovde.

Sv. Pavao je umro 10. siječnja 342. g. u 113. godini života. Papa sv. Pio V. prečlio je njegov blagdan na dan 15. siječnja.

Sveti Franjo i zečić

(Legenda)

Već su prošle tri godine od one Badnje večeri, kad je Svetac, pun žara prema ljeptoti sircinstva, napravio prve jastice i osvojio osobito srca djece. Njegova je matka djetinjasti zamisliла se u molitvi, premda je bio gotovo stijep, pa je slab i mogao vidjeti to svoje djece.

Slijedećih godina i drugi su gradovi, pa i selasci gradina i žrtvice, i tako se djetinski radovali otaj tvrdi božićni kruški, sve zabilježi u ljubimstvu božjemu. Kad sunce o podne malo jača zgrije, kad će osvijiti čempresi i bortice, sve pjeva pjesmu suneu, premda se ne čuje cvrkvični i zvajanje raznolikih kukaca.

Eto, takvo je bilo jutro, kad je Franjo sišao u duljinu, gdje su živjeli neki plimeti i imunjeli sircadi. Moljakaš je od vrata do vrata, ali mu nitko nije posudio vola. Na pragu nekog plimeta.

I ove božiće noći htio je Svetac proslaviti Što bolje Njega, prijatelja sirci, ali mu nitko nije mogao dati volu. Pojavila se proslig ljetna stolna kuga i svu u sv. ovi njegova sircomska skroga kruha uginali.

Razmisljavao Franjo i smislio.

U jutro, zadnje nedjelje, doznača, krenuo na put s jednim svojim niže-

mim bratom. Nije htio povesti veseloga brata. Dodao je u šali:

— To bi i dio vola, kad se ti zožeš! Ostani raduje u samostanu i dvo-ri siromane.

Tako je Svetac krenuo na put.

Lijepa su zimska jutra u Umbriji. Krušne swane, ali onda, eka dan nije krušov, sve zabilježi u ljubimstvu božjemu. Kad sunce o podne malo jača zgrije, kad će osvijiti čempresi i bortice, sve pjeva pjesmu suneu, premda se ne čuje cvrkvični i zvajanje raznolikih kukaca.

Eto, takvo je bilo jutro, kad je Franjo sišao u duljinu, gdje su živjeli neki plimeti i imunjeli sircadi. Moljakaš je od vrata do vrata, ali mu nitko nije posudio vola. Na pragu nekog plimeta.

Ništa mu je pomagalo njegov plimeti. Zutli su se, jer su jučer lagubili go-to-cijeli dan zbog velike kiste i bare.

Smrakovale se, kad su ugledali torne, zvone, zvонike i zidine svoga rođadnoga grada. Prolazili su sumračno. Dan je zimeo.

Ljubikaste boje pestajale sve tamnije. Hodanje je bivalo sve teže.

Na izlasku iz sumreku zaučula lovacki rog. Uskoro pred njima se pojavio lovacki psi i nekoliko lovaca. Svetac i njegov plimeti su se malo odmarali na odvajrenom kamenju. Franjo u kašnom su tonu nije niti vidio. Odjednom je počeo pratislati cikume i vuk: — Gle, zečić je te, Franjo, pred nogama! Pedigni ga Psi bi ga mogli zadavati! — Svetac se saginje, nježno prihvati zečića i krušu ga u svu dugi rukav. Kad su loveci odmakli, reče Franjo: — Kad naraš nisu porodili vola, onda neka ovaj zečić vade uz magarca mjesto vola!

Te Badnje večeri djeca su s velikim veseljem prematrala u Šećevu štalučicu i ukrasili. Hlejogata zečića, koji je bez straha jeo svoju travu i zamjenio vola.

Prijeviđali stari ljudi toga vremena, da je zečić dugo živio i svake godine razveseljavao djecu, koja su došla, da vide Šećevu ječasticu.

Starji Spartanci poznati su zbog svoje krakote u kraljavanju. Male su, ali sretne govorili. Tu su vještima naučili sigurno vježbavajući se u šutnji.

Dnevni život pruža nam mnogo mo- gućnosti, da se uvježbavamo u ovaj vr-

ni pravilniji razvoj njihove volje.

Sutnja je, prema tome odgojiteljica.

Volja je važan čimbenik u našem životu, možda najvažniji, pa prema to- me odgajajmo kod djeca zaptištje, ali ne silom i prijetnjama, nego opre- menama, koje su punе majčinske ili očinske ljubavi.

Samoo tako možemo djeveljati na mlade, samo tako možemo povijati i svajati mlado stablo, da bude u obujama života otporno.

Sutnja je majka i velikih dječjih. Tko god je želio nešto zamisljeno ostvariti, taj mora ući u same sebe, mora šutnju.

Sutnja dana moramo učiti, privi- kavati svoju volju i svoje srce na ovu vrlinu, koja nam donosi toliku blago- dati.

Sved su znali ciljeniti sutnju. S po- moći nju su mnogo toga postigli.

Sutnja ne znači kukavčiću, nego znači vlastnu upotrebu riječi, koja je čovjeku najlaže sredstvo u svakom po- gledu.

Gовор ljudi pokazuje njihove božansko porijeklo, on pokazuje njihovo do- stojanstvo i njihove prednosti nad životinjama.

Starji Spartanci poznati su zbog svoje krakote u kraljavanju. Male su, ali sretne govorili. Tu su vještima naučili sigurno vježbavajući se u šutnji.

Dnevni život pruža nam mnogo mo- gućnosti, da se uvježbavamo u ovaj vr-

K čelji sv. Pavla mnogi su kraljani hodebastili. Njegove su sv. moci bile prenesene u 12. vijeku u Canigrad, a g. 1240. u Veneciju. Ugarski kralj Ljudevít I. dobio ih je od venecijanske republike, prenio u Budim i predse na čuvanje Pustinjačima sv. Pavla, ili Pavlinima. Red Pavline (bijeli fratri, svrškarci), jer su nosili bijelo odjelo s crnim plăstem osnovao je g. 1250. ostrogonski kanonik Eusebije u Hrvatskoj su imali svoje samostane u Remetama kod Zagreba. U Dubrovniku su imali i sveučilište i gim- nazijsku. Osobito su bili zaduženi za crkvenu umjetnost. Pavline još danas imaju Poljskoj.

Čudo

Evangelije II. nedjelje po Bogojavljenju govori nam o prvom Isusovem čudu, kada je na svadbi u Galilejskoj Kani pretvorio vodu u vino. Isušta je činio mnogobrojne čudesne: prekorčavao buduće događaje, zapovedjedo nijemom prirodi, ozdravljao bolesnika, uskrštao mrtve. Niže se ipak Isus razmatrao dušesima. On ih je činio da pomognu blidnjima, da nagradi duboku vjeru, da potvrdi Svoje božanske poslanje.

Crdo je neobično izvanjski događaj, pristupačan našoj svjetljinoj spoznaji. Čudom se na našu prirodnu zakonitost, oni se čudoma same mijenjaju. Bog ga proizvodi nimo prirodnih zakona.

Svaki čudesni događaj mora znati- stvenim putem dokazati. Da bi dokazali stvarnost i mogućnost čuda, nije nam potrebno ići daleku prošlost. U svaku povijesnu dobu događala su se čudesna, pa se ona događala i danas. Lurd je mjesto čudesna. Tamo ih Isus oblačio čini po zagovoru svoje Bezgrještne Majke, kao što je i prvo svoje čudo učinio na Njen zagovor. Ali Lurd je i mjesto gdje se čudesne ispišu i utvrđuju na strogu znanstveni način. U Lurdjtu postoji liječnički ured. Taj ured je pristupajući svakom liječniku, bio on katolik, protestan ili budist, bio on vjernik ili nevjernik. U ovom uredu se snosi pregljed svakog bolesnika, koji dolazi u Lurd i postavi- tuči točnu dijagnozu bolesti. Ako se desi čudesno ozdravljivanje kakvog bolesnika, onda se u ovom uredu mera ustavljajući stanje ozdravljavanja takvog bolesnika, postoji ozdravljavanje. Lječnici osim toga moraju izjaviti, da li se dočinjeno ozdravljivanje može pretumačiti prirodnim načinom ili ne.

Da bi izvjesno ozdravljivanje smatraja čudesnim događajem, Crkva se ne zadovoljava ni ustanovljenjem ovog lurdskog liječničkog ureda. Od svakog čudesno ozdravljivajućeg bolesnika Crkva traži, da kroz jednu ili više godina ostane pod trajnim liječničkim paskom, da bi se ustavilo, je li ozdravljivanje bilo samo neko trenutnočno poboljšanje ili trajno ozdravljivanje. I tek onda, kad je ozdravljene trajne narovi, Crkva takvo ozdravljene smatra čudom.

Bolesnički anali lurdskog liječničkog ureda puni su znanstveno analizirani čudesnih događaja ozdravljavanja. Ovi su anali pristupajući svakom liječniku i svakom učeniku. Kroz ovaj ured je prošlo na desetce hiljada. Pa tako da danas se nije radio nikoga, koji bi počekao, ma i samo u jednom slučaju dekazati, da naša lurdskog liječničkog ureda nije bio znanstveno ozdravljivo.

Najnoviji slučajevi čudesnih ozdravljavanja slijede, nijeme, uzete i tuberkulozne. Asien Lin, kao i tuberkulozne firme Marije Haga, koja su se dogodile u Lurdju i o kojima smo izvještali u našem listu, također nisu govorile i upravo viči o stvarnosti čudesna, o postojanju Svetogog Boga, o istinitosu naše svetih katoličke vjere.

Isus je činio čudesna djela, da je bio na zemlji Isus i danas čini čudesna u Svojoj Crkvi. Kao i uviđe li se čudesna namijenjena pomaganja bijednih i učvršćenju vjernika u njihovoj vjeri. Iz svega srca klinika stoga sa Psalmom: »Cijela ti se zemja klanja, o Bože, i pjeva Te; pjevam pjeva Ime, nra Tvojem. Najviši!« (Uzlaza pjesma, Mise II. nedjelje po Bogojavljenju).

Obitelj osnovna stanica društva

To je osnovna misao govora što ga je u indijskom parlamentu, zapravo u konstituentu u Delhi-ju izrekao član konstituentne Indijac o. Jeronim d'Souza, isusovac. Iznesene su mali svi živo povlađivali, tako nisu usvojili predmetu, kojo je govornik podnio na prizvat.

Iz tog govora saznamo, da su Indijci žive vezane s obitelji i s rodnom grdom, da na obitelji zidaju svoju narodnu snagu i da njoj zahvaljuju uspehe do danasnjeg dana u borbi kroz stoljeća. U sustavu rasta, mislu govornik, može se baš ova okolnost: duh obiteljske tjesne veze — smatrati najboljim i najzajedničnjim. U tu svrhu misli, da je potrebno iznijeti i naglasiti ove misli:

a) **Zena spada u obitelj.** Radi toga ima država mužu osigurati toliku plaću za posao, da on može uzdržavati ne samo sebe nego i obitelj. To znači: osigurati radniku i zv. obiteljsku placu. To ima vrijediti kao pravilo, iznimke su dakako uviđene moguće.

b) **Brak ima biti nerazdjeљiv i monogamski.** Sveti se znaci obitelji na taj način čuva najbolje, upravo isključivo. Po čitavom svijetu se zapala naftnja: da se samo monogamskom braku od strane države zajamči zakonski oblik. U tom pitanju imamo mnogo težkoća, kako je svima poznato; no izlaz treba truditi tako, da se ne povrijedi ono, što je bitno. Pitam vas — veli govorak — koja država ne gleda na zabrinutstvo ili s nepovjerenjem na razne oblike rastave?

c) **Zabraniti treba svaku umjetno ograničenje porodica.** Mi se nipošto ne trebamo bojati porasta tog života našeg bogatstva.

d) **Roditeljsko pravo na odgoj djece ima biti neograničeno.** Napose na vjerski odgoj. Ne smije se dopustiti, da obitelj u tom pogledu bude od Isoga smetnja. Možda će ovaj čas nije to zgodno užeti u obzir, ali svakako želim, da vjekina, koja je sklonka ovoj misli, ne propusti i u pravci čas reći odlučnu riječ u prilog ovoj mojoj opasci.

(L'union missionnaire du clergé de France, 4. juli 1949. str. 250—253.)

PRIJEVODI SVETOGA PISMA. — Sveti Pismo je najčitanija i najraširenija knjiga na zemlji. Sveti Pismo ne čitaju samo vjernici, već i oni, koji ne vjeruju, dove su se samo književniji ljeputi ovih nadahnutih knjiga, već i uživateljnost osoba i djela, koje opisuju. Do 1948. god. cijelokupno Sveti Pismo (Star. i Novi Zavjet) je bilo prevedeno na 188 jezika. Sveti Pismo Novoga Zavjeta je do iste godine bilo prevedeno na 243 jezika, a pojedina Evangelija na 695 jezika.

PRIPREVE ZA SVETU GODINU U MADARSKOJ. — Madarski katolički vrde velike duhovne pripreme za proslavu Svetе Godine. Kao najvažnije ereditaštvo za ovu duhovnu pripremu propagira se svagdanje i česte sv. Prisjet. U mnogim madarskim biskupijama veliki broj vjernika je prisođao ovom pokretnu svagdanje i česte sv. Prisjetu tako, da se od proslave Svetе Godine očekuju veliki duhovni plodovi.

KATOLICI U ENGLESKOJ. — Pod vodom predsjedajućeg parlamentarnih izbora u Engleskoj katolički zastupnici konzervativne stranke su se posebno organizirali unutar svoje stranke s namjerom, da se u izbornim programima stranke unesu točke, koje će zaštiti prava engleskih katolika. U prvom redu će ovi zastupnici nastojati, da se zaštite prava katoličkih konfesionalnih škola.

KATOLICKA STAMPA U NJEMACKOJ. — Pod predsjedništvom osnivačkog biskupa Mgr-a Beringa održana je konferencija njemačkih katoličkih novinara. Na ovoj je konferenciji konstatirano, da se njemačka katolička stampa vrlo ljepe razvija tako, da njemački katolički dnevnicima imaju preko 2.000.000 stalnih predplatnika. I ostala katolička stampa našla na ljepej odaživu njemačkim katolicima. Tako se na pr. njemački katolički omiljeni časopisi, koji izlaze u Paderbornu, tiska kao mješavnik u 1.000.000 primjeraka.

ZLATNU KRUNU poklonili su francuski katolici Sv. Ocu Piju XII. povodom 50-godišnjice njegova misništva. Ta će kruna biti jedan reljef Majke Božje iz 14. stoljeća u bazilici sv. Petra.

ZA MODERNIZIRANJE JEDNOG SIROTIŠTA sakupljeno je u New Yorku 500.000 dolara.

KATOLICKE ZENE U AMERICI. — Narodno vijeće katoličkih žena Amerike održalo je krajem listopada svoj sastanak u Washingtonu. Tom prizmom je konstatirano, da u Sjedinjenim Državama Amerike postoji 5.852 organizacije katoličkih žena. Više od dva tisuća lista. U savezu s internacionalnom katoličkom ženama održano je u posljednji vrijeme u SAD 40, a u Kanadi 30 konferencija katoličkih žena.

PROGLASENJE BLAŽENIM FAPE PIJA XI. — U utorku 23. studenoga Sv. Kongregacija obreda održala je sastanak, na kojem se raspravljalo o čudesnim dogodajima, koji su se dogodili na zagovor Sluge Božjega Pape Pija XI., a u vezi s procesom, koji se vodi za njegovo proglašenje blaženim.

KATOLICIZAM U JAPANU. — U zadnje vrijeme se je u nekoliko mahom ponovilo, da su mnoge budističke vjerske zajednice pozvali katoličke svećenike, da im održe konferencije o katolicizmu, njegovim vjerskim i moralnim načelima.

HODOČASCE U AUSTRALIJE. — I katolici iz Australije se spremaju, da posjeti Vječni Grad prigodom Svetе Godine. Za prvo australsko hodočasce je predviđeno na parobrodima 700 mješta. Ovo hodočasce će se vratiti u Rim lipnja 1950. Pošto se je prijavilo do sada preko 200 vjernika, centralni australijski odbor za Svetu Godinu je odlučio, da organizira još jedno hodočasce, koji bi stiglo u Rim u rujnu 1950.

GORI SRCA — 17. strog

U CRKVI SV. SEBASTIJANA u Magdeburgu posvećen je za drugog po-moćnog biskupu biskupije Paderborn Vilm Weskamp, koji će u tmoj renditati u Magdeburgu i upravljati onim dijelom biskupije Paderborn, koji se nalazi u ruskoj zoni. Osim biskupke Legge (Meisen) je ovo drugi katolički biskup u ruskoj zoni Njemačke.

TELEVIJSKI EMISSIONI APARAT poklonili su francuski katolici sv. Ocu. Ovaj aparat emitirao je prvi put na Badnjak 1949. g. proslavu svećenog otvaranja Svetе Godine u bazilici sv. Petra.

U AMERICI zapaža se prema vještima iz Washingtona veliki interes za nove knjige, koje rade o pitanjima religije i kao i općenito o pitanjima psihološko-moralne prirode. Te knjige nude nove traže čitaoci od 20—40 godina života. Jedna biografija o sv. Petru za kratko vrijeme raspačana je u 500.000 primjeraka.

U TIBETU su krenula dva misionara sv. Bernarda, da tamо nastave djelo misioniranja.

POTREBE SVEĆENIKA U POLJSKOJ. Poljska je zemlja, čiji je kler do najveće žrtava za vrijeme prošlog svjetskog rata. Od oko 13.000 svećenika, kojih ih je bilo u Poljskoj prije rata, danas ih ima oko 8.000 na 24 milijuna stanovnika. Nedavno je stoga Msgr. Klepac, biskup u Lodzu pokrenuo akciju, da se organiziraju javne molitve za svećeničku zvanju.

P. KARLO BRUST, rektor zavoda Germanicum u Rimu, umio je 1. novembra 1949. g.

NOVE ŠKOLSKE ODREDBE U JAPANU. Japansko ministarstvo prosvjetne propisala je nove odredbe za japanske srednje i osnovne škole. Prema tim odredbama u Japanu dozvoljava se za jedinčki daski posjet hramovima, prisustovanje obredima, nabavka vjerskog stiha u školske knjižnice, kao i vjerske organizacije. Sve je ovo strogo dobrovoljno.

KATEDRALU SV. ANE grade francuski katolici usred saharanskog pustinja kraju fezera Čad. Ovu su katedralu započeli graditi još 1941. g. kao zavjet da se osloboditi Francuske ispod načista sretno privede kraju.

ZA PRIVREMENI BUDZET internacionaliziranog Jeruzalema izglasana je sviota od osam milijuna dolara.

IZ BRAZILIJE. — Zadnjeg četvrtka u mjesecu studenom proslavila je cijela Brazilija po prvi put t. zv. „Dan Zavjete“. Po svim crkvama su održane svečene službe Božje, kao zahvala Bogu za sva dobra, koja je tokom svoje povijesti primio od Svetogoga svećenika brazilijskog naroda. Osoblje je svećano ovaj dan bio proslavljen u Rio de Janeiro, glavnom gradu Brazilije, gdje je svečanu službu Božju služio kardinal nadbiskup uz brojnu assistenciju višeg i nižeg svećenstva. Službi Božjoj prisustvuje je i predsjednik republike sa cijelokupnom vladom i diplomatskim korom.

VATIKANSKI RADILO. — Kao što smo svojevremeno javili katolici svijeta su sakupili milodare, da Sv. Ocu, prigodom Njegovog svećeničkog jubileja, da podnesu pojačanu krankovalovnu radio postaju. Holandski katolici su odlučili, da istom prigodom podnesu svi. Ocu na dar srednjevalovsku radio postaju. U ove svrhe katolici svijeta su sakupili 600.000 dolara i 100.000 holandskih forinti. Francuski pak katolici su odlučili, da sv. Ocu poslatu na dar jednu televizijsku odajnu poštaju.

KATOLICI I FILM. — Na katoličkom fakultetu u francuskom gradu Ljubljani održana je nedavno konferencija, na kojoj se je raspravljalo o pitanjima filma s katoličkog gledišta. Naročito je raspravljano o tome, kako bi se film mogao što bolje upotrijebiti za širenje katoličkog pogleda na svijet i život, kao i za obranu katoličkih moralnih načela.

KNJIGA O FATIMI. — Engleski redovnik o. Martin Dardi sprema dokumentarnu knjigu o Fatimi i fatiminskim ukazanjima. On već dvije godine sakuplja materijal, koji će mu postuziti za izdavanje ove knjige.

U PEKINGU (Kina) je upravo katolički svećuštvo preuzeo jedan odbor nastavnika : studenta. Katolička je crkvena vlast u upravi zastupana samo još po rektoru

DRUŠTVO SV. EMERENCIJANE postoji u Japanu od g. 1932. Članice ovog udruženja mogu bti djevojke, koje žele primiti sv. Krst, a nemaju za njih dozvolu svojih roditelja.

JOSIP LAVARENNE, duša nujiskih organizacija u Francuskoj, umro je u mjesecu studenom 1949.

KATOLICI U KOREJU. U Koreji, koja se nalazi na dalekom Istoku katolici imaju, tako su manjina u zemlji, poređ drugih listova, katolički dnevnici, koji izlazi u 73.000 primjeraka i jedan časopis, koji izlazi u 7.000 primjeraka i apostolskih prefektura, a u svemu ima 164 koreanskih svećenika, 58 stranih misionara i oko 400 katoličkih redovaca.

Prošle godine kršteno je u Koreji 16.055 duša. Od tog broja 3.818 bilo je odraslih obrazovanih.

FILM o Leošu Hačeku, irskom katoličkom socijalnom radniku, snimio je nedavno režiser Alan Turner.

SV. OTAC PIJO XII. poslao je kao pomognući stražarima u Guatemali 5.000 dolara.

U KOLUMBIJI se suočio avion s devet putnika. U vezi s tim pronašao se vijest, da se u istom avionu nalazio i kip Majke Božje Fatimiske, ali to ne odgovara istini.

DVA MILIJUNA DOLARA utrošeno je prošle godine u gradnju američkog nacionalnog svećeništva, koje će biti posvećeno Bezgrešnom Začeću Bl. Dj. Marije.

JAPANSKA VLADA podijelila je veći broj državnih stipendija za naučnu istraživanja. Među učenjacima, koji su dobili stipendije, nalazi se i fest katedrički profesora s katoličkog svećuštva u Tokiju.

POZAR U BAZILICI SVETOG GROBA u Jeruzalemu uništio je vanjsku stranu kupule, koja je 1968. sagradena na trošak Francuske i Rusije, i to nakon požara. Koliko je dosad utvrđeno, požar nije izazvan sabotazom. Kralj Transjordanije, Abdulah, izjavio se privrženik, da na svoj trošak popravi štetu, koja je nastala požarom.

Iz katoličkog svijeta

U INDIJSKOJ PROVINCIJI NAVARO, koja je bila misija pokrajinske kapucinima, prije 25 godina nije bilo niti jednog kršćanina. Sad već ima 6.000 vjernika, a 4.000 katolika (koji se pripravljaju na krštenje).

U PREDVORIU BAZILIKE SV. PETRA u Rimu počeli su 1. prosinca radovi za pripravu na otvorenje svetih vrata, koje je obavljeno na Badnjak. Uglavnom se radi o tom, da se cijelo predvorje zatvori staklim protiv nepogoda vremena.

SAO PAULO, grad u južnoj Braziliji, koji je nego napredovalo te već brojne do deset milijuna stanovnika, ima u gradnji 40 novih crkava. Gradi se nova katedrala, koja bi imala biti dovršena do 1954, kad će se slaviti 400-godišnjica otkrića u misioniranju Brazilije.

U NEW YORKU je sakupljeno 500.000 dolara za pomoć evropskim katoličkim studentima. Navedeno se je svota razdjeliti među studente 16 nacija (naredna).

NOVI DIREKTOR „LA CROIX“ — Kako smo već javili prije kratkog vremena je premijun dosadašnjem direktoru načelnog francuskog katoličkog dnevnika „La Croix“ („Kril“), o. Marlen. Na njegovo mjesto je imenovan poznati francuski katolički novinar i publicist o. Emilije Gabela.

KATOLICI U URUGVAJU. — U južnoameričkoj državi Urugvaj državni su katolički studenti svoj kongres ličnosti mjeseca o. g. Na kongresu je donesena rezolucija, u kojoj se traži, da vlast potporu životinjskim katoličkim školama u razmjeru s brojem učenika, koji pohađaju ove škole. U rezoluciji su podvijani pravni raditelji, da ovdje učenici mogu učiti i učiti učenike.

MARIJANSKI KONGRES. — Ljetopisno mjeseca održan je Marijanski kongres u južnoameričkoj državi San Salvador. Zaključnim svećanstvom kongresa pristupavaju je veliki broj vjernika. Sv. Otac Papa je poslao kongresu svoju poruku, u kojoj je zabilježio, da ovaj kongres donešen produbljenje i umnoženje ljubavi i pobnosti prema Nebeskoj Majci kao zalog pravog kršćanskog života, stvaranje mira i socijalne pravde u katoličkom narodu San Salvadoru.

NJEMCI U PARIZU. — Od 5. do 7. studenoga gospodovao je u Parizu pjevački zbog katedrale u Aachenu, u Njemačkoj. Ovaj katedralni zbor je održan u Parizu koncert, na kojem je izvedena Bachova Misia H. Mol. Koncertu je prisustvovao veliki broj crkvenih i državnih časnica, a ovađu koncertu donesene su i predstavljene i umnožene ljudi i pobožnosti prema Nebeskoj Majci, kao zalog pravog kršćanskog života, stvaranje mira i socijalne pravde u katoličkom narodu.

KATOLIČKO SVEĆUŠLJESTVE U CHICAGU. — U Chicagu, u Sjedinjenim Američkim Državama, o. Isusović imao je svećušlje, koje se naziva „Lojolino Svećušlje“. Zgrada ovoga Svećušlja, koja se sada opravljava i modernizira, a iznova se graditi klinika za unutarnje bolesti i zubačnu kliniku. Ova modernizacija će se izvršiti troškom od 3.350.000 dolara, koja svota je namaknuta dužbavljenjem prilozima američkih katolika.

NAŠI POKOJNICI

* **Mgr. Adrijan Brumen,** kanonik riječke biskupije umro je 18. a srpnja 1949. godine na riječkom pokrovu. Radio je 46 godina u tričaškoj i riječkoj biskupiji, kao katehet, profesor i duhovnik časnih asteora. Mlađi brat Robert Sumar, koji je održao i prigodni govor.

* **Matija Glafar,** kanonik senjske biskupije, dobio je na Riječu na sprevod pok. Adrijanu Brumenu, kanoniku i katedri. Na Riječi u sakristiji stolne crkve spremljeno da s ostalima krene na sprevod, udari ga srđana kap i prelade sruši. Bloj je profesor moralja načijele u senjskom, a sada u riječkom senjsku i rektor crkve sv. Jeronima na Riječi. Počeo je 22. prosinca 1949. na trastretom groblju.

Ova obilježena radnica u vinogradu Gospodnjem neka potiče u miru Božjem!